

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centieme.
Aankondigingen 15 centieme per drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 13 APRIL.

Ruiderpest.

Er heeft zich tot heden toe geen nieuw geval van ruiderpest vertoond in de stallen van Tongeren of der omstreken.

Onlusten te Parijs.

De toestand in Parijs blijft slecht, gevaarlijk en onrustbarend. Het Paascheest, gewoonlijk zoo plechtig en vroolijk in de fransche hoofdstad gevierd, is dezen jare bij de parijische bevolking doorgebracht in angst en wanhoop; het was voor hen een smartelijk treurfest.

De goddelooze burgeroorlog duart voort tusschen het wettige gezag en de parijische oproerlingen. Luidens de laatste inlichtingen, is de hoofdmacht des legers van Versailles nusaamgetrokken op het plein van Longchamps, en bereidt men zich daar om Parijs te beschieten; de groote scheepskanonnen, uit Havre toegezonden, staan reeds geplaat in geladen naast de zware batterijen en huwtwisters. gereed om hun vernielend vuur op de hoofdstad, tegen landgenooten en broeders uit te bliksemen.

De zondag is kalmer voorbijgegaan. De troepen van Versailles houden stand in Parijs, bij de opnieuw versterkte brug van Neuilly, van welk punt zij een kanonuur onderhouden tegen de Maillotpoort; dat vuur was eergisteren niet zeer hevig; maar gisteren morgen is het geweldigherromen geworden en maakt groote verwoestingen; het is ondersteund door de batterijen van den Valeriaansch berg.

In den omtrek van den Triomfboom, op de Champs Elysées en in de schoone kwartieren, onlangs door de Pruisen gesaard, regent het nu bommen en brandkogels; terwijl op andere punten in de voorsteden, te Villejuif, Bagneux en Billancourt, dapper gevochten wordt tusschen de troepen en de nationale garden.

Zondag avond, ten 10 uren, duurden de gevechten nog voort met een geweldig artillerievuur, bij de Maillotpoort. Er waren geene ambulansen genoeg om de gekwetsten op te nemen en te verzorgen. Buiten de muren van Parijs liggen nog talrijke gekwetste opstandingen ter prooi aan lijd en zorgeloosheid.

De forten langs den linker oever der Seine zijn met 24 ponders bewapend. Tien kanonnen verdedigen de Grenellepoort; langs alle kanten hoorde men een geweldig kanon en musketvuur welk na 10 uren 's avonds nog voortduurde.

Naar men verzekert, zijn in de voorstad Saint-Antoine onlusten uitgebroken, ten gevolge der weigering van eenige bataljons om zich daar het tooneel van den oorlog te begeven. Men is aldaar ernstig handgemeen geweest.

Onder de hand kenmerkt het Jacobijnsche schrikbewind in Parijs zich door nieuwe geweldadigheden; zooals te voorzien was, heerscht er van langs zoo meer verdeeldheid tusschen de kopstukken der Commune en die van 't Middencomitéit.

De persoonlijke afgunst en heerschtzucht spelen daarbij eene groote rol. Dag aan dag worden zuiverbloedige roode republiken aangehouden en in staat van beschuldiging gesteld; die verwaande heetkoppen vertrouwen elkander niet meer; ze hebben gezien dat hun eerste aanleider de beruchte Assy, een bedrieger en verrader was, door Napoleon's goud omgekocht om den opstand van haren hand te houden en het wettige gezag van Versailles te ondermijnen. Thans mistrouwen ze zich van hun eigene medebroeders: men noemt onder de gekerkenden van verleden zaterdag de heeren Paschal Grousset, Delescluze, Mottu, en zelfs eene generaal.

Men ziet: de opstand verslindt zich-zelfen. Félix Pyat, een der voornaamste kopstukken van den opstand, heeft Parijs heimelijk verlaten en is naar Zwitserland gevlucht: gewis een slecht voorteken voor de aanvoeders der Commune...

De pastoor van St.-Sulpice.
Donderdag, ten 3 uren, op het oogenblik dat de geloovigen in de kerk van St Sulpice vereenigd waren, om de plechtigheid der voetwassing bij te wonen, stormde een detachement nationale garden met gedruisch en gewapend, de kerk binnen. De schrik der geloovigen was groot. De kaporaal was drager van een mandaat van aahouding van den eerw. heer Icard, superior van het seminarie van St Sulpice.

Hij richtte zich eerst tot een oud priester, die zijnen naam noemde, en verklaarde niet van de parochie te zijn. Dewijl hij het niet was dien men zocht, ging men dieper de kerk in, naar de kapel van Onze-L.-V., voor Witten-Donderdag in graf van Ons Heer veranderd. Een groot getal personen, zegt de Cloche, knielden op dat oogenblik, eerbiedig voor het altaar neêr.

De garden eischten met luider stem den eerw. heer Icard. Een priester antwoordde, dat deze niet in de kerk was. De garden drongen aan en dreigden. Het volk verontwaardigd, morde. De mannen, vooral de vrouwen en kinderen, wierpen zich tegen de nationale garde op, om den onderpastoor, de eerw. heer Colomb, te beschermen.

Allen riepen: « 't is schandelijk! 't is afschuwelijk! Gij zult onze priesters niet hebben! Eer zult gij ons doodden! »

Bij dit tooneel gingen twee nationale garden achteruit, zeggende dat zij zoo'n werk niet wilden doen. De anderen konden slechts de kerk verlaten, beschermd door den onderpastoor, die hun verzekerde dat de eerw. heer Icard niet aanwezig was.

De kerk was in opschudding. Vele geloovigen verlieten den tempel, om van zulk schandaal niet getuige te zijn. Op het plein vormde zich eene groote samsenscholing. In schier alle groepen blameerde men openlijk de overrompeling der kerk. Er waren toch ook *citoyens* en *citoyennes* die het heel goed vonden, dat men de priesters aanhield en zelfs broederlijk doodsloug.

Den dag te voren had men den pastoor verwittigd, dat men hem wilde aahouden. Niettegenstaande het tooneel van geweld, dat onder zijne oogen plaats had, bleef de eerw. heer Hamon, de plechtigheid van Witten-Donderdag voortzetten; hij wachtte met eene edele kalmte, tot dat men hem in zijne stalle kwam aahouden. De houding der parochianen heeft een nieuw aanval beleet.

Middelwijdje vielen een aantal nationale garden die het seminarie met de kerk van St. Sulpice verwariden, van welk eerste de eerw. heer Icard superior is, in het booger genoemd gesticht.

De opzoeking duurde niet lang. De achtbare superior werd aangehouden en te voet, tusschen twee rijen geweren, als een boosdoener weggeleid. Na eenigen tijd, kwamen de nationale garden met den eerw. heer Icard terug, om eene huiszoeeking te doen, die tot 's avonds ten 8 ure duurde.

Er waren voortdurend samsenscholingen op het plein. Een talrijk publiek stond voor het seminarie en rond een rijtuig, bestemd om de nieuwe gevangenen weg te voeren. Toen ten 8 ure de nationale garden met twee andere direktours van het seminarie verschenen, die zij wegvoerden, ging er een schier algemeen protest tusschen het volk op. De aanwezigen verborgen hunne verontwaardiging niet.

Onder hen waren er veel armen, die door de liefdadigheid van het seminarie en de parochie gevoed werden; zij zagen de nationale garden in 't wit der oogen en riepen hun toe, dat die priesters hun niets gedaan hadden dan goed.

Men was op het punt van handgemeen te worden. Het was tijd dat het tooneel niet langer duurde. De nationale garden deden het rijtuig vertrekken.

De wegvoering, in het hol van den nacht, van die oude en eerbiedwaardige priesters, in het midden van het geroep der menigte, was onheilspellend. Het rijtuig verdween onder de vermalddijding der armen.

Een persoon, die zeer geloofwaardig is, meldt aan de Cloche, dat Mgr de aartsbisschop van Parijs en M. de pastoor der Madeleine op het punt zijn geweest gefussilleerd te worden, als toepassing van de wet op de dijzelaars.

Rode volksvrienden.
Een vreemdeling, die van Parijs komt, maakt het volgende portret van het arme Parijs: « Ja, 't is wel het schrikbewind, in al wat het afschuwelijks heeft, dat te Parijs meester speelt. De ongelukkige bewoners zijn op dit punt gekomen, dat zij elkander mistrouwen. »

De meeste personen ontvluchten hun huis, uit vrees van gedwongen te zijn de wapens op te vatten. De vrouwen, door schrik geslagen, loopen rechts en links, tot berging hunner juweelen; zij zoeken eene diplomatische bescherming, om de stad te kunnen verlaten of brieven te kunnen verzenden.

Schier alle bankhuizen hebben hunne betalingen gestaakt; er heerscht veel gemis onder de bevolking, de bureelen van den Berg van Barmhartigheid zijn opgekropt; men krijgt slechts met moeite eenig voorschot op de voorwerpen.

In de straten loopen gedurende den ganschen dag, nationale garden, met wreedaardig uitzicht, die de voorbijgangers aahouden en onder de brutaalsche bedreigingen hen dwingen zich bij de nationale garde in te lijven. Noch onderdom, noch nationaliteit worden nog geëerbiedigd.

Eens de nacht gekomen, verdwijnen die patrouilles en worden vervangen door benden plundersaars en dieven, in welke de vrouwen de

grootte rol spelen; zij overrompelen de huizen, de kamers en stelen alles ledig. O hève, schoone, dierbare roode republiek!

Met een woord, Parijs is eene hel geworden, die doet denken aan de spelonken der roovers uit de romans van voor dertig of veertig jaar!

De fatsoenlijke, rustige lieden, die zich in Parijs bevinden, verkeerden in den toestand van menschen, die bij ongeluk in een zinneloozen-gesticht met gevaarlijke gekken zijn opgesloten.

Al de mannen van 18 tot 35 jaar worden met geweld geprest, om de wet te schanden, oproer te maken en een goede kans te loopen als honden te worden doodgeschoten.

De korrespondent van den Daily News zegt, dat de lieden, die dus geprest worden, menig « sacré » uitstooten, en binnensmonds mompelen: « welk een schande, welk een schande, om door zulk veer, zulk canaille geregeerd te worden! » doch zij bepalen hunnen tegenstand tot deze woorden.

In het hotel, waar de korrespondent logeert, waren de bedienden, ofschoon zij niet tot de nationale garden behoorden, geprest om dienst te doen, en als een bewijs van de beminnelijke wijze, waarop de « rooden » huishouders, verhaalt hij het volgende feit, waarvan hij getuige was:

In een groot koffiehuis, vlak bij de Madeleine, kwam een troep binnen; na een menigte fleschen wijn gebruikt te hebben, weigerden de helden te betalen en toen de eigenaar van het café hier tegen protesteerde, poogden zij hem gevangen te nemen. Hij weigerde zich gevangen te geven, tenzij zij hem een bevel van het stad-huis konden toonen. Daar zij dit niet bij zich hadden, vertrokken zij eindelijk alschellend en tierend en een paar minuten daarna werd een geweer gelost door de openstaande deur, op den bewoner die aan het buffet stond.

De kogel ging rakelings langs zijn hoofd en verbrijzelde een grooten spiegel. De moordenaars werden niet aangehouden, doch het koffiehuis en al de naburige winkels werden onmiddellijk gesloten en de ijzeren luiken voor de vensters geschoven.

Een schrikbewind in den vollen zin van het woord oontert Parijs op het oogenblik. Verscheidene korrespondenten deelen feiten over, welke dit bewijzen. De korrespondent van de Pall Mall verhaalt, hoe in zijne wijk, huis voor huis, van den zolder tot den kelder doorzocht wordt om de garden, die weigeren hun land te verraden door de linietroepen te bevechten, te zoeken.

Zij, die zich niet aangeven, worden doodgeschoten en een ongelukkige timmermansknacht, die zich had verborgen, onderging vrijdag 's morgens dit lot. De vrouwen van zestig sergeants-de-ville, die onder het keizerrijk gedien hadden zijn in de gevangenis geworpen, evenals de redakteurs van verscheidene dagbladen.

Diestallen worden in naam der Commune op de openlijkste, brutaalste wijze gepleegd, en dezelfde korrespondent deelt mede hoe de garde bankiers en maatschappijen op de meest stelselmatige wijze plunderden en berooven.

De Duitschers beginnen zich te verontrusten over de gebeurtenissen binnen en buiten Parijs, en daarin eene schending der vredesvoorwaarden te zien. Zij hebben eergisteren aan de parijzer Commune de waarschuwing gezonden dat de openbare dienst op de Noorder- en Oosterspoorwegen door hen niet meer beleemerd mag worden, met aanzeg van, bij voortduur, de hoofdstaties der ijzeren wegen te zullen bezetten.

Ziedaar den hachelijken en gevaarvollen toestand van Parijs, alwaar gisteren het broederenbloed opnieuw gevloeid moet hebben en mischienen op dezen oogenblik nog vloeit; onderwijl het vuur de schroomlijkste verwoestingen aanricht, en het Schrikbewind daden pleegt die wraak roepen tot den hemel en een der schandelijkste bladzijden in de geschiedenis der fransche hoofdstad zullen vormen.

Vlucht der priesters.
Een groot getal geestelijken, door de oproerlingen achternazeg als wilde beesten, hebben zich hier in kelders, daar bij de vreemde konsuls verscholen. Een groot getal hebben Parijs langs de noorderlinie kunnen verlaten, de eenige weg welke nog open was voor de fatsoenlijke menschen, om het gewapend roofhol, dat men Parijs noemt, te ontvluchten.

De toestand in Parijs wordt dag aan dag erger en vreessliker: de aahoudingen en geweldadigheden, de moorderijen en plunderingen der opstandingen duren voort; alle vrijheden liggen aan banden; de dagbladen mogen niet meer verschijnen; het Schrikbewind heerscht binnen, de burgeroorlog buiten de stad.

Inweêr wil van tegenstrijdige berichten uit Parijs verzonden, schijnt de Commune tot het uiterste punt te zijn gekomen. Hare voornaamste hoofdmannen verdwijnen; Felix Pyat is onderdaad naar Zwitserland gevlucht; Blanqui is onvindbaar; de fameuze generaal Bergeret, die 2 vigilantpaarden voor zich gelood zag, vervangen is door eene poolschen gelukzoeker, dien men generaal Dombrowski noemt. Gambetta wandelt in Spanje.

Die benoeming bewijst dat de Commune niet vruchtbaar is in groote burgers. Hare voorgewende maatschappelijke weërgeboorte vindt geen bijval dan in de gemeenste volksklassen, bij de lediggangers, vagebonden en samenzweerders. Geen politisch doelwit leidt die beweging; zij is eenvoudig eene revolutie van handieten, van dieven en moordenaars.

Men meldt dat de schoone Notre-Dame, de beroemde parijische hoofdkerk, door die schurken geplunderd en gesloten is geworden; dat Mgr de aartsbisschop Darboy overgevoerd is naar het gevangenhuis te Mazas en het goddeloos werk bekreond is geworden door de moord van den eerbiedwaardigen pastoor der Madeleine, den zoo beminden en alom geachtten priester Deguerrey; de monsters hebben dien waren herder, den vriend der werklieden en trooster der armen, met gewéerkolven op zijn hoofd doodgeslagen...

Ter zitting der Nationale Vergadering van Versailles, heeft M. Jules Favre, minister der buitenlandsche zaken, kennis gegeven dat de kopstukken der rooversbenden, welke men Commune en Middencomitéit noemt, al 't zilverwerk in dat ministerie gestolen hebben, en dat zij den heer Glais Bizioin, lid der Vergadering, in het gevang hebben geworpen.

Men ziet, derhalve, dat er met zulke schelmen geene overeenkomst mogelijk is; dat er niets anders overblijft dan te doen, waarmede men hadde moeten beginnen: geweld tegen geweld; verplettering der rooversbende.

De minister voegde erbij dat de treffelijke bevolking der stad Parijs de werking der troepen voor het herstel der orde ondersteunen zal, en dat die orde kost wat kost hersteld zal worden.

De beschieting der oproerige kwartieren van Parijs is dan ook veel heviger hervomen door het leger van Versailles.

Het prof geschut heeft de sterke Maillotpoort in graus gelegd en reeds eene breede bres gemaakt in den vestmuur, langs waar de troepen in de stad zullen doordringen.

Pauselijke Staten.
De indrukwekkende plechtigheden, die anders in de Sixtijnse kapel van het Vatikaan plaats hadden, blijven eilaas! door den rampzaligen toestand waarin Rome thans verkeert, dit jaar achterwege. De H. Vader heeft evenwel, woensdag laatstleden, de paasch communie uitgereikt aan de leden van zijn huis en van de engelsche deputatie, die den 1 april laatstleden te Rome is aangekomen.

De engelsche admiraal, die over het eskader te Napels bevel voert, is de overige week te Rome aangekomen, en heeft zich met zijne officieren naar 't Vatikaan begeven, om den H. Vader zijne betuigingen van eerbied aan te bieden. In het Qurinaal heeft men zich aan deze demonstratie niet weinig geërgerd.

Een engelsch edelman is deze dagen in het Golyseum aangevallen en uitgeschud. Buiten de Porto del Popolo heeft men een Amerikaan van al zijne kleederen beroofd, zoodat de ongelukkige geheel naakt de stadspoort bereikte.

Elken nacht heeft er geregeld een tiental moorden en gewapende aanrandingen plaats. In het midden der stad hebben de brutale roovers post gevat bij de Tiberbrug Quattro Capi, zonder dat zij door de italiaansche politie verontrust worden; niemand durft tenzij in vereeniging met tien of twaalf personen, die brug overgaan.

Laatste tijdingen.
De laatste tijdingen melden dat het leger van Versailles onder bevel van generaal Cissey eenen aanval gericht heeft tegen het fort Montrouge. Deze aanval schijnt zeer hevig te zijn. Men denkt dat dit het begin is van eenen beslissenden storm.

ACTUALITÉ.
M. Chervin qui va ouvrir à Bruxelles, un cours de prononciation à l'usage des bégues, possède une institution spéciale à Paris qui jouit d'une grande réputation, comme on va le voir par l'article suivant que nous empruntons à une plume compétente. Ce cours commencera le 17 avril, rue Marché-aux-Plouets, 45.

Institution des Bégues de Paris.
L'institution que je viens de nommer, fondée